

спомени отъ 1825 до 1830 г., той гори отъ мъка за близкитѣ по сждба, навици и родствени връзки сжщества, предадени на трудъ и оставени въ тъмнина, и чувствува нѣкакво нравствено задлъжение да се върне при тѣхъ и, облекчи страда-нията имъ и пробуди надеждитѣ имъ.

Докато се бави още въ Атина, Селимински действува между българитѣ за разрешение на тѣй важния въ ония години въпросъ за новобългарски литературенъ езикъ. Този въпросъ го е занимавалъ сериозно отдавна, още въ Брашовъ и Букурещъ презъ 1823 и 1833 г. Но, получилъ гимназиалното си образование на грѣцки, той не е компетентенъ да го разреши въ единъ задоволителенъ за себе си и за другитѣ смисълъ. И ето, писмата и съчиненията на В. Априлова отъ 1836 и 1841—42 г. даватъ една мѣродавна за него постановка на трудната проблема. „Следвайки здравия смисълъ и примѣра на днешнитѣ грѣци, испанци и руси, мисли Априловъ, тѣ (българскитѣ писатели) приеха народния български езикъ за писменъ, както и приличаше, като се прислушваха къмъ произноса, който звучи въ устата на всички българи“. Селимински ще се съгласи съ това разрешение, под-казано отъ одеския му приятелъ и усвоено отъ нѣкои български граматисти. Той не допуска вече, че може да се поддържа и за напредъ българска просвѣта чрезъ грѣцки езикъ. „Ученитѣ, пише той на 5 юлий 1842 г. на Г. Золотовича, които смѣтатъ да просвѣтятъ народа съ грѣцкия езикъ, не само че зле смѣтатъ, но и вършатъ най-големата не правда и безчестие къмъ родината“. На сжщия си другаръ той пише година и половина по-късно (24 ноемврий 1843), че просвѣтата у насъ трѣбва да се насажда чрезъ българско слово. И историческо знание за величието и за упадъка на България, и черковни книги и учебници, и всѣка друга книжнина ще се създаде и засили — „само чрезъ увеждане на родния езикъ“. До сега ние сме били лишени отъ нравствено и умствено развитие поради липсата на нашъ книжовенъ езикъ. Установи ли се такъвъ, „народътъ ни ще стане едноезиченъ и въ мигъ ще възприеме всичко. Като по чудо оскждната ни сега книжнина ще се умножи“.

Още въ 1836 г., и подъ влияние на Априлова, Селимински е съзнавалъ добре, че образованието на българитѣ чрезъ